

Законът на Архимед

от Жузеп Мария Мирò¹

превод от каталонски
Нева Мичева

Актьорите в атинската постановка на „Законът на Архимед“ (театър „Арго“, премиера 6 февруари 2015 г.)

¹ Жузеп Мария Мирò е драматург, радиожурналист и фотограф, роден през 1977 г. в град Вик. Завършва журналистика и режисура в Барселона, прави докторат по каталонска литература. Преподава, пише телевизионни сценарии и театрални текстове: „Жените на Каин“ (2005), „Когато още нищо не знаехме“ (2007), „Жената, която изпускаше всички полети“ (2009), *Gang Bang* (2011), „Нериум парк“ (2013), „Дим“ (2013) и други. Пиесата „Законът на Архимед“ (2011), удостоена „за литературната си оригиналност и драматичния си потенциал“ с една от най-значимите награди за театър в Испания, „Борн“, е поставена за първи път през 2012 г. в Барселона от самия Мирò и не след дълго е преведена на английски, френски, немски, руски, гръцки, румънски, хърватски. (Датският филм „Ловът“ на Томас Винтерберг, който третира много сходна тема, излиза година след написването на „Законът“.) През февруари 2015 г. режисьорът Вентура Понс започва екранизация на текста. В рецензията си за „Ел Паис“ критикът Маркос Ордониез казва: „Законът на Архимед“ се развива в реално време и е скоротечен като трагедия на Расин (или Мамет, може би най-осезаемото влияние в тази пиеса), но с необичайна структура: времето върви линейно в нечетните сцени, след което се връща няколко минути назад в четните, за да ни покаже какво се е случило по-рано. Въпросната подредба, подобна на тази в някои телевизионни сериали (*Damages*, *The Good Guys*), е не само повествователен механизъм, чрез който да се засили интересът на публиката, но и инструмент за морално въздействие – сякаш в четните сцени авторът казва: „Чакайте малко, съдите прибързано, влизате в разговора от средата и си съставяте мнение от 2-3 изречения, интонации и недомлъвки. Я да видим сега цялата картина, като на монтажна мовиола“. В нечетните сцени се чувстваме като Розенкранц и Гилденстерн от комедията на Стопарт, които надничат иззад пердето към интригите в Елсинор, непонятни за новодошлите в кралския двор, а в четните попълваме и преосмисляме първоначалните си впечатления“. Б. пр.

На Шавие Пужолràс, Пол Виниес и Роберто Пескадор – момчетата, – отлични приятели и големи почитатели на (съответно) сайдъра Магньрс, коктейла Негрони и ликьора пачаран.

На всяко тяло, потопено в течност, действа насочена нагоре вертикална сила с големина, равна на теглото на обема на изместената от тялото течност.

Архимед

Действащи лица:

АНА

ЖОРДИ

ЕКТОР

ДАВИД

Съблекалня в закрит плувен басейн.

През откритата входна врата в дъното се вижда дълъг коридор. От едната страна – високи прозорци, които гледат към басейна, от другата – врати на офиси и други съблекални.

Легенда:

/ – реплика е рязко прекъсната от следващата;

(...) – реакция без думи: може да е въздишка, поглед, малък жест.

1.

Жорди и Ектор събират в кутии коркови помагала, пояси, възглавнички и други предмети от урока по плуване.

ЕКТОР. Сигурен ли си?

ЖОРДИ. За какво?

ЕКТОР. За това, дето ти предложих. Хайде да се пробваме бе. Само за един месец. Ти с Делфините, а аз – с Морските кончета.

ЖОРДИ. Кончетата са си мои. Никой да не ми ги пипа. *(Пауза.)* Какво, искаш да ми пробуташ Ам-гъл, а? Не, не, забрави.

Двамата избухват в смях. Влиза Ана.

АНА. Какво ви е толкова смешно?

ЖОРДИ. Ей сега щях да дойда.

АНА *(към Ектор)*. Аз не ти ли казах/

ЕКТОР. Да, просто...

ЖОРДИ. За малко ме изпревари.

АНА. На какво мирише?

ЕКТОР. Нищо не усещам.

ЖОРДИ *(за една от кутиите с пособията за плуване)*. Само да прибере това.

АНА. Остави го. Ектор ще го прибере. Дано поне това направи.

ЖОРДИ. Една минутка де.

АНА. Трябва да говоря с теб. Ектор, би ли ги отнесъл?

Ектор не казва нищо. Взема две кутии и излиза. Ана се уверява, че Ектор е вече навън.

ЖОРДИ. Какво има?

АНА. Какво е станало с Алекс?

ЖОРДИ. Какво да е станало?

АНА. Какво е станало с Алекс?

ЖОРДИ. Ами нищо?

АНА. Как така нищо?

ЖОРДИ. Не знам какво/

АНА. Мирише ми на... Да не сте пушили?

ЖОРДИ. Не. Ти пък.

АНА. Честно?

ЖОРДИ. Аз нищо не усещам.

АНА. Аха. (*Пауза.*) Какво е станало тази сутрин?

Пауза.

ЖОРДИ. Страх го е от водата.

АНА. Не говоря за това.

ЖОРДИ. Тогава не знам...

АНА. Жорди...

ЖОРДИ. Какво?

АНА. Какво е станало тази сутрин с Алекс?

ЖОРДИ. Разплака се.

АНА. Така: разплакал се е. И какво друго?

Жорди. Нищо. Каза, че го е страх.

АНА. Жорди...

Жорди. Какво?

АНА. Не говоря за това.

Жорди. Ако не ми обясниш за какво говориш, не знам какво да ти кажа.

АНА. Я седни за малко.

Жорди. Защо да сядам? Не ми се седи.

АНА. Защо се държиш по този начин?

Жорди. Ама какъв начин?

АНА. Остро... Напрегнат си.

Жорди. На мен ми се струва, че ти нещо си се напрегнала. *(Пауза.)* Казах ти: обясни ми, иначе не знам за какво говорим. Изобщо не загарявам какво ме питаш, ебаси.

АНА. Какъв е този речник?

Жорди. Просто дай малко по-ясно, ако обичаш. Не разбирам накъде биеш. Идваш с тая физиономия...

АНА. Каква ми е физиономията?

Жорди. ...спечена.

АНА. Спечена? Моля ти се.

Жорди. И още как. И почваш с въпрос какво е станало с Алекс. Аз ти казвам, че се е разплакал, а ти ме отрязваш, че не било това. Какво тогава?

АНА. Получих оплакване.

Жорди. От мен? Казах му да влезе във водата без ръкавелите. Това е. И той се разплака. Каза, че го е страх. Нищо повече.

АНА. Съвсем нищо ли?

Пауза.

ЖОРДИ. В понеделник им дадох задача тази седмица да свалим ръкавелите. Още същия ден – само който иска. Имаше малко желаещи. Но то не е нужно всички от раз да го правят. Няма проблем. Казах им, че до края на седмицата трябва да се престрашат. За да почват да свикват, че е време самички да се оправят във водата. В сряда повечето влязоха без ръкавели. И нямаше засечки. Идеята беше... и мисля, че децата правилно я разбраха, до днес, петък, всички да са без помагала в басейна. Така и стана.

АНА. Алекс обаче/

ЖОРДИ. Алекс беше единственият, който не пускаше ръкавелите и до днес отказваше да влезе във водата без тях.

АНА. И ти какво направи? (*Дълга пауза.*) Каж ми с точност, моля те.

Пауза.

ЖОРДИ. Ана... От пет години работя тук.

АНА. Какво си направил?

ЖОРДИ. Това обикновен или кръстосан разпит е?

АНА. Никакъв разпит не е.

ЖОРДИ. На това прилича. Алекс се разрева, понеже не искаше да си свали ръкавелите, и се наложи да си поговорим. Бях много внимателен, нямай грижа. Знаеш, че с децата се разбираме. Успокоих го, казах му да не се шашка и готово. Останалите вече бяха без ръкавели. Не виждам защо го правиш на въпрос!

АНА. Не ми повишавай тон.

ЖОРДИ. Абе мама му стара, действаш ми на нервите така! Не виждаш ли каква...

АНА. Жорди... (*Пауза.*) Спокойно. Да поговорим културно.

ЖОРДИ (*сяда*). ...каква тъпа ситуация.

АНА. Сигурен ли си, че всичко ми разказа?

ЖОРДИ. Няма друго за разказване.

АНА. Сигурен ли си?

ЖОРДИ. Абсолютно.

Пауза.

АНА. Както споменах... постъпи оплакване.

ЖОРДИ. Виж какво... Не разбирам как родителите могат да се оплачат от нещо подобно. Познават ме все пак... Ако трябва, ще им се обадя. Ще им кажа каквото казах и на теб, ще разберат.

АНА. Не е от родителите на Алекс.

Пауза.

ЖОРДИ. Че от кого тогава?

АНА. Майката на Паула/

ЖОРДИ. На Паула ли? Паула заряза ръкавелите още в понеделник и беше супер доволна.

АНА. Освен това/

ЖОРДИ. Не разбирам/

АНА. Жорди... Не е за ръкавелите.

ЖОРДИ. Ами за какво тогава? Аз не/

АНА. Бащата на Арнау/

ЖОРДИ. На кой от двамата?

АНА. Арнау Бош. Дойде да говори с мен. Преди малко си тръгна.

ЖОРДИ. Този човек никога не е идвал в басейна. Арнау винаги го води майка му.

АНА. Какво направи, когато Алекс се разплака? Това искам да ми кажеш.

Влиза Ектор. Взема още няколко кутии.

ЖОРДИ. Стана ми студено, отивам да си взема халата.

АНА. Жорди...

ЕКТОР. Аз излизам.

ЖОРДИ. Ей сега ще се върна де, не се безпокой... Няма да умирам от студ я. *(Излиза.)*

АНА. Тъкмо разговаряхме.

ЕКТОР. Извинявай, помислих, че/

АНА. Изнеси ги. И ще съм ти много задължена да не ни прекъсваш повече.

ЕКТОР. Помислих, че/

АНА. Прегледа ли аптечката?

ЕКТОР. Ей сега щях/

АНА. /,,...да ида“. Както каза на Жорди, че искам да го видя, нали? (*Пауза.*) Няма нито йод, нито спирт.

ЕКТОР. А... Ти вече си я/

АНА. Да. Аптечката трябва да е заредена, Ектор. Винаги. Ами ако се подхлъзне някое дете? Не може да нямаме нищо за дезинфекция. Нали до края на месеца ти отговаряш за аптечката?

ЕКТОР. Аз, да.

АНА. Тогава?

ЕКТОР. Аз тъкмо щях/

АНА. Просто внимавай, Ектор. Защо все трябва да ти вися на главата? Какво ти коства от време на време да я наглеждаш тази аптечка?

ЕКТОР. Няма повече/

АНА. Да не сте пушили?

ЕКТОР. Не.

АНА. Ектор... Мирише.

ЕКТОР. Не. (*Пауза.*) Аз не.

АНА. Значи Жорди?

Жорди се връща. Облякъл си е хавлиен халат.

ЖОРДИ. Аз ще ги занеса тези. Друго не остана.

АНА. Не. Не сме приключили. Ектор... хайде.

Ектор излиза мълчаливо.

АНА. Защо каза, че не си пушил тук?

ЖОРДИ. Ектор ли ти каза?

АНА. Не. Току-що сам се издаде.

ЖОРДИ. Два-три пъти си дръпнах, това е.

АНА. Знаеш, че вътре е забранено.

ЖОРДИ. Дори не си допуших цигарата.

АНА. Вътре/

ЖОРДИ. Знам, знам.

АНА. А като те попитах, отрече.

ЖОРДИ. Е, да.

АНА. Вътре не се пуши. Нито ти, нито който и да било.

ЖОРДИ. Да.

АНА. И отгоре на всичкото ме лъжеш. Ето това най ме обижда.

ЖОРДИ. Няма да се повтори.

АНА. А дано.

Дълга пауза.

ЖОРДИ. Разправял ли съм ти какво правеше моят треньор, като бях малък?

АНА. Не.

ЖОРДИ (*разсмива се*). Мен адски ме беше страх от водата. Бедна ти е фантазията колко. В нашето градче имаше само някакви летни курсове по плуване и по тази причина лятото ме хвърляше в ужас – дойдеше ли, пращаха ме на басейна. Веднага, след като ме оставеха там, аз се омитах на бегом. А моят треньор... Арес/

АНА. Арес?

ЖОРДИ. Аха, като бога на войната... Това му беше фамилията, но всички в махалата му викаха Арес, все едно му е малкото име... Та хуквах аз, а Арес се юрваше като луд след мен. Хващаше ме, стисваше ме ей така здраво и бух във водата с мен в ръцете... Уж да ми минел страхът. (*Пауза.*) Само дето ставаше точно обратното. Страхувах се все повече и

повече. Сутрин като станех, само при мисълта, че съм на плуване, си повръщах закуската и се разплаквах. Умолявах майка ми да не ме кара да ходя. Побърквах я на тая тема. И така и не се научих да плувам, докато не станах на дванайсет: всички деца от моя клас вече умееха, само аз – не. Научиха ме едни приятелки на майка. Едни възрастни кокони, които през лятото се събираха следобед на басейна да си бърборят и да се разхлаждат. Малко клюкарки си падаха, но много симпатични. Представяш ли си?... Кой да предположи, че накрая ще стана точно треньор по плуване.

АНА. Не знам това сега защо ми го разказваш.

ЖОРДИ. Заради Алекс.

АНА. Един вид: травма от детството?

ЖОРДИ. Не!

АНА. Сега аз не разбирам накъде биеш.

ЖОРДИ. Нали ставаше дума за Алекс... *(Пауза.)* Аз никога не бих изплашил едно дете.

АНА. Ставаше дума за Алекс... Друго имах предвид. Оплаках се.

ЖОРДИ. Познаваш ме.

АНА. Така ли?

ЖОРДИ. Така. *(Пауза.)* Какво намекваш?

АНА. Нищо.

ЖОРДИ. Не съм му се карал, не съм го навиквал... Не съм го нагрубил.

АНА. Прегърнал си го и си го целунал. От това се оплакаха.

Звук от тяло, което цамбурва в басейн. От въздух, който излиза през ноздрите и се издига в рояк от мехурчета под водата. От тяло, което изскача на повърхността и се вслушва в звуците наоколо: плискането на водата, детската глъчка, свирките на треньорите.

2.

Давид е на излизане от съблекалнята. Напрежението между него и Ана е осезаемо.

ДАВИД. Съжалявам...

АНА. Има неща, които не бива да се случват.

ДАВИД. Не исках да... Наистина, съжалявам, но... вие знаете, че едното няма връзка с другото. И аз ви уверявам, че ние, родителите, няма да чакаме със скръстени ръце...

Пауза.

АНА. Вървете си, ако обичате.

Давид си тръгва. Ана стои умислена няколко секунди. Угасва лампите в съблекалнята и остава в полумрак, едва озарена от светлината, която влиза през вратата и дългия коридор в дъното. Сяда. Разплаква се, но бързо успява да се овладее. Вади мобилния си телефон и звъни на някого.

АНА. Ало, Ана се обажда. (...) Моля те, иди да заключиш всички врати. (...) Да, всички. (...) Не, нищо особено. (...) Дойдоха ли вече момчетата? (...) Къде са? (...) Добре, все едно... (...) Да. (...) Да звъннат долу като се приберат от обяд и ще им отвориш. Важното е вратите да са заключени. (...) Благодаря.

Ектор влиза в съблекалнята. Включва лампите. Вижда Ана пред себе си.

ЕКТОР. Какво правиш на тъмно?

АНА. Нищо. Боли ме главата. Мигрена. Сигурно е мигрена.

ЕКТОР. Или се криеш, за да ни изплашиш, а?

АНА. Не ми е до шегги в момента. Казах ти, че ме боли главата. Като дойде Жорди, му кажи, че искам да го видя.

ЕКТОР. Добре.

АНА. Спешно е.

Ана излиза. Ектор започва да прибира ръкавели, надуваеми възглавнички, дъски и да ги подрежда в различни кутии – всеки вид пособие в отделна. Жорди се задава от дъното на коридора по бански. В едната си ръка държи шорти и тениска, в другата и под мишница – няколко коркови помагала за уроците по плуване. Пуска дрехите си на пейката.

ЕКТОР. Еее, най-сетне. Щото все забравяш да прибереш след тренировка.

ЖОРДИ (*показва му помагалата, които носи*). А това кой го прибра, а?

ЕКТОР. Къде бяха?

ЖОРДИ. В басейна.

ЕКТОР. Веднага след ядене не бива да се влиза във водата.

ЖОРДИ. Не на мене тези.

ЕКТОР. Засякохте ли се с Ана?

ЖОРДИ. Не.

ЕКТОР. Тя нещо те търсеше.

ЖОРДИ. За какво?

ЕКТОР. Не знам.

ЖОРДИ. Не ти ли каза?

ЕКТОР. Не. (*Пауза.*) Да не ѝ се е случило нещо?

ЖОРДИ. Откъде да знам? (*Ектор свива рамене. Пауза.*) Не ти ли каза какво иска?

ЕКТОР. Не бе. Просто попита за теб. Ама не я карай да те чака, защото днеска май е станала накриво.

ЖОРДИ. Ау... Като е така, да не бързам да се вра между шамарите... Да почака.

ЕКТОР. Не бе, сериозно, ще вземе да си помисли, че не/

ЖОРДИ. Добре де... Ще ида. Споко. Тя все ходи една намусена/

ЕКТОР. Каза, че е важно.

ЖОРДИ. Все едно не я познаваш. На нея всичко ѝ е на пожар. „Жорди, няма йод в аптекката, а тя трябва да е винаги заредена, винаги. Ами ако се подхлъзне някое дете и падне? Задължително трябва да имаме йод. За-дъл-жи-тел-но.“

ЕКТОР (*сеица се*). Леле!

ЖОРДИ (*сmee се*). Опааа... Този месец аптекката май е твоя, а? А провери ли дали е заредена? Не, нали? Нямай грижа, Ана досега я е прегледала поне три пъти и като се появи отново, ще има нещо ужасно важно и с теб да си приказва. А, сетих се какво може да е

моето: и насън да ме бутнат, да знам от какво боледуват децата, че някое току-виж е алергично към корка или към/

ЕКТОР. Жорди, аз ти предадох каквото трябваше да ти предам.

ЖОРДИ (*вади кутия цигари от гардеробчето и пъха една в устата си*). От много висене в офиса е загубила връзка с/

ЕКТОР. Добре де... Какво правиш сега?

ЖОРДИ. Цигарка, какво. (*Подава му кутията.*) М?

ЕКТОР. Тук не.

ЖОРДИ (*посяга да запали*). Я пусни душа.

ЕКТОР. Ти какво искаш, и конско ли?

ЖОРДИ. Ако пуснеш топлата вода/

ЕКТОР. Тук не.

ЖОРДИ. По това време няма/

ЕКТОР. Не бе, човек!

ЖОРДИ. От парата димът няма да се вижда.

ЕКТОР. А миризмата?

ЖОРДИ. Аз половината, ти другата?

ЕКТОР. *Не* ти казах!

ЖОРДИ. Аре не бъди такъв де...

ЕКТОР. Какъв?

ЖОРДИ. Бъзльо. Една цигара. Половинка даже, какво толкова.

ЕКТОР. Просто излез/

ЖОРДИ. По бански? И да умра от студ отвън?

ЕКТОР. Вътре не може... Правилата/

ЖОРДИ. Хайде сега правилата! Знам ги аз тях.

ЕКТОР. Ами като знаеш/

ЖОРДИ. Знаеш ли кое най ме дразни?

ЕКТОР. Не.

ЖОРДИ. Не правилата, а хората, дето не ги обичате, обаче ги защитавате, все едно лично сте ги писали.

ЕКТОР. Прави каквото си искаш.

ЖОРДИ (*пали цигарата*). И без това никой няма да дойде.

ЕКТОР. Ако те хванат да/

ЖОРДИ. Ако ме хванат, цигарата е в моята уста и точка. Пусни топлата вода... (*Ектор примирено отива да пусне душа.*) Какво? Да не те е страх от Ана?

ЕКТОР. Глупости.

ЖОРДИ. Ти като си бил ученик, сигурно никога не си бягал от час.

ЕКТОР. Гледай си работата!

ЖОРДИ. Никога ли не ти се е искало поне за малко да прескочиш правилата?

ЕКТОР. Да бе. Голямо геройство е да запалиш вътре, при положение че след десет минути и без това ще си вън и на никого няма да пречиш. Страшно умно.

ЖОРДИ. Не говоря за цигарите.

ЕКТОР. За какво тогава?

ЖОРДИ. Мисля си, че ако можеше, с удоволствие щеше да нашамариш онова глезеното... Как се казва?

ЕКТОР. Кой?

ЖОРДИ. Има едно ужасно момиченце от твоите/

ЕКТОР. Не се сещам, едно да беше/

ЖОРДИ. Сещаш се бе. Онова, богаташкото хлапе с банския *Хелоу Кити*.

ЕКТОР. Адриана.

ЖОРДИ. Видя ли? Душа си даваш да я нашамариш и да й кажеш: „Млък! Да не съм те чул повече. Махове с краката до края на часа“. Не, по-добре: „Докато не кажа *стига!*“. (*Ектор се разсмява.*) Познах, нали?

ЕКТОР. Нищо не съм казал.

ЖОРДИ. Душа си даваш.

ЕКТОР. Глей си кефа бе!

ЖОРДИ. И душа, и тяло... Копнееш да я накажеш.

ЕКТОР. Хайде, стига вече.

ЖОРДИ. И докато маха с крака, да тропосаш едно хубаво майка й... Щото малката на нея се е метнала, няма на кого друг. А аз съм те виждал как я зяпаш тая майка... По цялото ти лице се чете: „И тя глезла, ама си я бива, мръсницата“. (*Ектор се смее.*) Ами да, такива като нея ти иде да ги оправиш от немай къде, та дано малко от малко да се осветят. Да им пообрулиш тежкарските дрънкулки.

ЕКТОР. Леле, голямо си/

ЖОРДИ (*жестикулира*). Дай... дай... дай...

ЕКТОР. Жорди/

ЖОРДИ. Още! Още!

ЕКТОР. Не, ти си пълно/

ЖОРДИ. „Адрианче, моето момиче, гледай как се тренира плуване за възрастни!“

ЕКТОР. Стига де!

Дълга пауза.

ЖОРДИ. Сега не знам сърдит ли си, навит ли си... (*Пауза.*) Що не си дръпнеш?

ЕКТОР. Не.

ЖОРДИ. Шегувам се бе.

ЕКТОР. Не е смешно.

ЖОРДИ (*подиграва му се*). „Не е смешно.“

Пауза.

ЕКТОР. Де да беше само Адриана...

ЖОРДИ. О, вярно, твоята група си я бива... Като почнеш с глезлата и свършиш с Ам-гъл... Направили са ти подборка от семейни грешки.

ЕКТОР. Ако те чуе някой!

ЖОРДИ. Не се прави, че не си забелязал.

ЕКТОР. Как да не забележа!

ЖОРДИ. Хич не се учудвам, че другите деца/

ЕКТОР. Горкият...

ЖОРДИ. Одрал му е кожата! *My precious!* Даже да ти кажа... Този от филма е малко по-хубав.

Двамата се размиват.

ЕКТОР. Някой път трябва да се разменим.

ЖОРДИ. Как да се разменим?

ЕКТОР. Ти да вземеш за малко Делфините, а аз – Морските кончета.

ЖОРДИ. А, не.

ЕКТОР. Защо не?

ЖОРДИ. На мен с Морските кончета си ми е добре.

ЕКТОР. Да вкараме малко разнообразие.

ЖОРДИ. Глезлата и Ам-гъл? И пари да ми даваш, няма да ги взема.

ЕКТОР. Хайде сега! Ами те са/

ЖОРДИ. Какво? Какво са? Издънки. Иначе за какъв зор ще ми ги даваш?

ЕКТОР. Водим групите прекалено дълго. Малките са по-кротки. Моите вече почват да ми се качват на главата.

ЖОРДИ. Хич няма да ме трогнеш. Аз съм си добре така. Пубери... Само това ми липсваше! От друга страна, моите може и да са по-кротки, но пък циврят повече.

ЕКТОР. Циврят, но не се оплакват от всичко.

ЖОРДИ. Освен това... Размяната е невъзможна.

ЕКТОР. Защо?

ЖОРДИ. Няма как да стане.

ЕКТОР. Дай някаква причина де.

Пауза.

ЖОРДИ. При тренинговете е същото като при възпитателите по зелените училища. Не си ли забелязвал, като си ходил?

ЕКТОР. Какво да забележа?

ЖОРДИ. Как неволно влизат в роля. Хубавецът, симпатягата, дървото. Същото е и при тренинговете по плуване. Аз съм хубавецът... (*Замисля се.*) И симпатягата.

ЕКТОР. А аз?

ЖОРДИ. Ти си дървото.

ЕКТОР. Мерси.

ЖОРДИ. Ако взема твоята група, ще я втасаме.

ЕКТОР. Защо?

ЖОРДИ. Ще се почнат едни пози, въздишки, намеци...

ЕКТОР. Ти пък! Те са на дванайсет!

ЖОРДИ. Сега на дванайсет са по-осведомени от мен и теб, взети заедно.

ЕКТОР. Ако искаш да знаеш, на мен нищо такова не ми се е случвало...

ЖОРДИ. Защото си тренинговецът дърво.

ЕКТОР. Ае бягай бе!

ЖОРДИ. Обърни внимание някой ден какви белтъци мятат и как не спират да си шушукат.

ЕКТОР. Ама какво говориш?

ЖОРДИ. Аха, аха... Играят им очите... *(Хваща се за „пакета“.)* Да не мислиш, че не съм хващал твоите драги Делфини да ме зяпат където не трябва?

ЕКТОР. Сериозно ли?

ЖОРДИ. Много ясно! *(Смят се с Ектор.)*

ЕКТОР. Съвсем си изперкал!

ЖОРДИ. Крис и Клара са едни отворки! Нищо не им убягва. Знаеш ли колко пъти съм ги виждал да ме оглеждат? И нещо все си приказват, хихикат.

ЕКТОР. Какво говориш? Хайде спри се малко.

ЖОРДИ. „Само на дванайсет“ друг път! Виждал ли си какви снимки качва Крис във фейсбук?

ЕКТОР. Крис от Делфините ли?

ЖОРДИ. Да... Някакви снимки, дето/

ЕКТОР. Да не сте приятели във фейсбук?

ЖОРДИ. Прати ми молба да я добавя.

ЕКТОР. На мен не е пращала.

ЖОРДИ. Защото си господин Дръвце!... Да не говорим, че в твоята група, като изключим Ам-гъл, който не е много ясно какво е, имаш и поне двама любители на същия пол.

ЕКТОР. Ба!

ЖОРДИ. Да.

ЕКТОР. Глупости бе, толкова са малки, че сами не знаят от кой пол са!

ЖОРДИ. Възрастта е без значение. Има ги дори в моята група.

ЕКТОР. В твоята?

ЖОРДИ. Гаранция.

ЕКТОР. Изобщо не ги забелязвам тези неща...

ЖОРДИ. Това не значи, че ги няма. Да знаеш: разпознавам ги без грешка. *(Пауза.)* Не, не... Никакви размени. Абсурд! Ще си караме както досега. Искам си Морските кончета, защото още не са се отракали и не правят проблеми.

ЕКТОР. Аз на твоє място щях да махна Крис от фейсбук.

ЖОРДИ. Защо?

ЕКТОР. Един приятел ми разправи за някакъв свой познат, който живее в Лондон и работи с деца, и добавил две свои ученички във фейсбук. Мацките го разучили къде ходи вечер и почнали да го следват по барове и кръчми. И станало някакво мазало.

ЖОРДИ. Ама колко големи?

ЕКТОР. Не знам, шестнайсет-седемнайсет някъде.

ЖОРДИ. Не е същото.

ЕКТОР. Махни я, сериозно. Не се занимавай. Аз на твоє място изобщо не бих я добавил.

Пауза.

ЖОРДИ. Говориш за Крис, все едно е радиоактивна.

ЕКТОР. А ти, все едно е разгонена. (*Мълчание. Момчетата се размиват.*) Разкарай я, сериозно. (*Пауза.*) Сигурен ли си?

ЖОРДИ. За какво?

ЕКТОР. За това, дето ти предложих. Хайде да се пробваме бе. Само за един месец. Ти с Делфините, а аз – с Морските кончета.

ЖОРДИ. Кончетата са си мои. Никой да не ми ги пипа. (*Пауза.*) Какво, искаш да ми пробуташ Ам-гъл, а? Не, не, забрави.

Двамата избухват в смях. Влиза Ана.

АНА. Какво ви е толкова смешно?

ЖОРДИ. Ей сега щях да дойда.

АНА (*към Ектор*). Аз не ти ли казах/

ЕКТОР. Да, просто...

ЖОРДИ. За малко ме изпревари.

АНА. На какво мирише?

ЕКТОР. Нищо не усещам.

ЖОРДИ (за една от кутиите с пособията за плуване). Само да прибере това.

АНА. Остави го. Ектор ще го прибере. Дано поне това направи.

ЖОРДИ. Една минутка де.

АНА. Трябва да говоря с теб. Ектор, би ли ги отнесъл?

Ектор не казва нищо. Взема две кутии и излиза. Ана се уверява, че Ектор е вече навън.

ЖОРДИ. Какво има?

АНА. Какво е станало с Алекс?

Звук от тяло, което цамбурва в басейн. От въздух, който излиза през ноздрите и се издига в рояк от мехурчета под водата. От тяло, което изскача на повърхността и се вслушва в звуците наоколо: плискането на водата, детската глъчка, свирките на треньорите.

3.

Жорди и Ана във вече започнат разговор.

ЖОРДИ. ...Представяш ли си?... Кой да предположи, че накрая ще стана точно треньор по плуване.

АНА. Не знам това сега защо ми го разказваш.

ЖОРДИ. Заради Алекс.

АНА. Един вид: травма от детството?

ЖОРДИ. Не!

АНА. Сега аз не разбирам накъде биеш.

ЖОРДИ. Нали ставаше дума за Алекс... (*Пауза.*) Аз никога не бих изплашил едно дете.

АНА. Ставаше дума за Алекс... Друго имах предвид. Оплаках се.

ЖОРДИ. Познаваш ме.

АНА. Така ли?

ЖОРДИ. Така. (*Пауза.*) Какво намекваш?

АНА. Нищо.

ЖОРДИ. Не съм му се карал, не съм го навиквал... Не съм го нагрубил.

АНА. Прегърнал си го и си го целунал. От това се оплакаха.

Пауза.

ЖОРДИ. Моля?

АНА. Чу ме. Казаха, че си бил прекалено...

ЖОРДИ. Прекалено какво?

АНА. Прекалено...

ЖОРДИ. (...)

АНА.любвеобилен.

ЖОРДИ. Алекс го е страх от водата.

АНА. Много деца ги е страх.

ЖОРДИ. Разплака се...

АНА. Да.

ЖОРДИ. Просто исках да го успокоя... Да не се паникьоса...

АНА. Мхм.

ЖОРДИ. Не. Няма „мхм“. Оплакали са се от мен. Какво искат да...

АНА. Жорди...

ЖОРДИ. А ти?

АНА. Родителите...

ЖОРДИ. Зарежи родителите, тебе питам. Ти какво мислиш?

АНА. За децата им става въпрос все пак.

ЖОРДИ. Ти децата никога ли не ги целуваш?

Пауза.

АНА. Случва се.

ЖОРДИ. Само дете си жена. То не е същото, как! (*Пауза.*) Ако му се бях скарал... Ако го бях плеснал... Щеше да се изплаши още повече и нямаше да посмее крака си да топне. Щяха да ме направят на нищо. И с право. Аз точно затова никога не бих го нагрубил, никога. Обаче сега какво, нахвърлят ми се, понеже съм „любвеобилен“?

АНА. Успокой се. Никой не ти се нахвърля.

ЖОРДИ. Още малко и ще ме изкарат... Как да се успокоя?

АНА. Жорди...

ЖОРДИ. Просто не мога да повярвам, че някой... Що за сбъркано мислене трябва да имаш, за да... (*Пауза.*) А ти? Още не си ми казала ти какво мислиш. (*Дълга пауза.*) Няма ли да ми кажеш?

АНА. Не знам какво да кажа.

ЖОРДИ. Нещо.

АНА. Не знам какво.

ЖОРДИ. Познаваш ме от години и прекрасно знаеш/

АНА. Нищо не знам прекрасно. Нито за теб, нито за когото и да било.

ЖОРДИ. И таз добра.

АНА. След онази гадост в детската градина. Ами тя е на една крачка, има-няма на двайсет минути оттук.

ЖОРДИ. Да бе, всеки ден минавам покрай нея.

АНА. И то точно тази седмица...

ЖОРДИ. Чух. Отвратително е. Но ти какво си мислиш, че аз бих... Вярно ли си мислиш, че...

АНА. Жорди... Естествено е да/

ЖОРДИ. Така ли? Естествено ти се вижда?

АНА. Близко е до ума, че ще са на нокти.

ЖОРДИ. Заради една целувка?

АНА. Това ли е само? Целувка?

ЖОРДИ. Целувката е най-невинното нещо...

АНА. Не. Не винаги.

Пауза.

ЖОРДИ. Тази да.

АНА. Повярвай ми, защитих те и ми се ще да си мисля, че... Обаче/

ЖОРДИ. Какво „обаче“?

АНА. Главата ми не побира как можеш да смяташ целувка по устата за нещо невинно.

ЖОРДИ. Ама какво говориш? Какви са тези измишльотини!

АНА. Нали сам каза, че си го целунал?

ЖОРДИ. Да! Не! Не по устата! Това пък откъде ти хрумна?

АНА. Паула е разправила на майка си как Алекс не искал да влезе в басейна и много плакал, а ти си го целунал. Майка ѝ я попитала къде си го целунал и Паула ѝ казала, че по устата.

ЖОРДИ. Не е вярно. Може би... Де да знам защо... Нещо се е объркало.

АНА. Паула е казала, че това е видяла.

ЖОРДИ. Само дето не е вярно... Може под някакъв тъгъл така да ѝ се е сторило или... Знаем ли... Но не е вярно. Никога не бих! Заклевам ти се.

АНА. (...)

ЖОРДИ. Какво е казала всъщност: че е видяла или че ѝ се е сторило?

АНА. Не знам.

ЖОРДИ. Ами ясна работа. Сторило ѝ се е... Привидяло ѝ се е. Объркала се е. Само не разбирам... Ти преди малко каза... Защо майка ѝ ще я пита къде съм целунал Алекс? Какво е очаквала да чуе?

АНА. Попитала я дали обикновено така правиш и детето казало, че обикновено ги целуваш по бузите, но Алекс си го целунал другояче.

ЖОРДИ. Ебаси!

АНА. Сам разбираш, че/

ЖОРДИ. Паула се е объркала. Повярвай ми.

АНА. Каж ми, че не е истина.

ЖОРДИ. Нали това ти казвам. От колко време ти повтарям. Заклевам ти се.

АНА. Моля те, кажи ми, че няма причина да се безпокоя.

ЖОРДИ. За какво да се безпокоиш?

АНА. Знаеш.

ЖОРДИ. Не! Не знам... За Алекс ли? За мен? За родителите? За доброто име на басейна? За твоето добро име? За работното ти място?... Или нещо друго?

АНА. Какво друго?

ЖОРДИ. Нещо извън това сега.

Пауза.

АНА. Просто искам да ме увериш, че няма защо да се притеснявам.

ЖОРДИ. Плачеше, та се късаше. Така ми дойде. Гушнах го и го целунах. По бузата. Нищо повече. Казах му, че всичко ще е наред и детето се успокои.

АНА. Мхм...

ЖОРДИ. „Мхм“? Виж. За тях този момент е... Страх ги е от водата и ако не ми се доверят, няма как да стане.

АНА. Да.

ЖОРДИ. Как ще ми се доверят, ако се държа на дистанция?

АНА. Жорди...

ЖОРДИ. Как? Щом и ти не ми се доверяваш вече, а гледам, че и родителите...

АНА. Бащата на едно дете ме разпитва за теб и... Аз всъщност нищо не знам.

ЖОРДИ. Чий баща?

АНА. На Арнау Бош.

ЖОРДИ. Този човек досега не е стъпвал в басейна. Нито веднъж.

АНА. Днес стъпи. Преди малко беше тук и те търсеше.

ЖОРДИ. Мен?

АНА. Да.

ЖОРДИ. Какво искаше? Какво те е разпитвал? (*Пауза.*) За какво съм му?

АНА. Виж, струва ми се, че това с целувката е малко в повече.

ЖОРДИ. Нали ти казах: Алекс се страхуваше! Постъпих по същия начин, по който бих постъпил с моите племенници!

АНА. Но Алекс не ти е племенник. И другите от групата не са. Чужди деца са/

ЖОРДИ. Е, и?

Пауза.

АНА. Всякакви работи се случват... След онова в детската градина хората са нащрек...

ЖОРДИ. Добре де, от мен сега какво се очаква?

АНА. Ще се опитаме да успокоим родителите. Да не разнасят слухове и да не раздуват случката.

ЖОРДИ. Нямам предвид родителите. *(Пауза.)* Аз какво да правя?

АНА. В какъв смисъл?

ЖОРДИ. Какво да правя отсега нататък? Когато дойдат родителите да си вземат децата... Как ще ги гледам в очите? Как ще... Как ще ги уча да си движат краката, ако не мога да ги хвана през корема? А за ръцете дали бива, или и това не върви? Имам предвид... Как да ги докосвам отгук нататък? Как да ги гледам? Не знам. От друга страна, ако избягвам да ги гледам... Някой ще вземе да го изтълкува като...

АНА. Спри, Жорди.

ЖОРДИ. Не мога. Добре де, ами когато в края на седмицата ги вземам на ръце и се хвърлям с тях във водата, какво? А? Това ни е една от любимите игри. За да не ги е страх и за да стане весело. И става весело. Страхотно си изкарват.

АНА. Знам.

ЖОРДИ. Да, знаеш...

АНА. Аз нося отговорност/

ЖОРДИ. За какво? Ти разбираш ли, че отгук нататък няма как да не ги мисля тези неща? А ако се разнесе... Разбираш ли какво може да стане с мен?

АНА. Ще внесем яснота. Ще ги успокоим и ще теглим чертата.

Пауза.

ЖОРДИ. Благодаря.

Дълга пауза. Двамата са застинали в неудобно мълчание, сякаш искат нещо да си кажат, но не знаят как.

АНА. Жорди... Ти гей ли си?

ЖОРДИ. Моля?

АНА. (...)

ЖОРДИ. И това ли те питаха?

АНА. Виж, искам да приключим колкото се може по-скоро...

ЖОРДИ. Не можеш да ми задаваш такива въпроси.

АНА. Нищо не знам за теб.

ЖОРДИ. Не е ли достатъчно да знаеш, че съм тук от пет години и си върша работата както трябва?

АНА. Гей ли си? (*Пауза. Жорди сяда. Очите му се наливат със сълзи.*) Не се разстройвай...

ЖОРДИ. Знаеш, че нямаш право да ми се бъркаш.

Пауза.

АНА. Живееш ли с някого?

ЖОРДИ. Не.

АНА. А излизаш ли с някого?

ЖОРДИ. Не.

Дълга пауза.

АНА. Харесваш ли децата?

ЖОРДИ. Да. Не! (*Пауза.*) Не... (*Пауза.*) Не така.

АНА. „Така“?

ЖОРДИ. Обичам децата, приятно ми е да се занимавам с тях. И ми идва отвътре да съм „любвеобилен“, не мога с лошо. Не виждам какъв е проблемът... Чакай, чакай! Какво отношение има... Не мога да повярвам, че... Ти да не мислиш, че това са признаци за нещо нередно?

Пауза.

АНА. Не. Едва ли. (*Подава му хартиена кърпичка.*) Вземи.

ЖОРДИ (*изправя се*). Изчезвам.

АНА. Къде?

Жорди. Не знам защо ми нямаш доверие.

АНА. Напротив. Имам ти доверие.

Жорди. Не. Вземаш по̀ насериозно някакъв тип, който за първи път се вясва в басейна, и думите на едно петгодишно дете... Не ми разправяй, че ми имаш доверие.

АНА. Аз управлявам този басейн.

Жорди. Знам.

АНА. Родителите...

Жорди. Какво те? Какво?

АНА. Казах ти вече. Тази история с детската градина... Всеки ден изкарват по още нещо по телевизията, по вестниците/

Жорди. Една жена влязла в час и забила шамар на учителката пред всички деца, защото учителката ги била прибрала от двора след междучасието и не дала на сина ѝ да си дояде закуската. По вестниците пишат и за такива случки... Не е за първия път да... Родители, които знаят по-добре от нас как да си вършим работата... Та какво родителите? Какво тръгна да ми казваш?

АНА. Притеснявам се за децата.

Жорди. Не ми били племенници... И ти не си им майка. Ясно ли ти е? Нито тяхна, нито ничия. И мен ако питаш, никога няма ще бъдеш. С тая вкисната физиономия друг път ще намериш доброволци.

Ана зашлевява шамар на Жорди. Жорди си сваля халата и остава гол пред нея.

АНА. Какво правиш?

Жорди. Ами сега ако сега влезе някой, какво ще си помисли? Как ще го изтълкува? И това ли те притеснява?

АНА. Облечи се.

Жорди си обува банския. Взема очила и плувна шапка.

Жорди. Ще направя няколко дължини.

АНА. Жорди...

Жорди. Остави ме на мира. Имам нужда малко да поплувам, преди да дойдат децата, защото... Или следобедната тренировка отпада?

Жорди излиза от съблекалнята и се отдалечава по коридора. Ана прави няколко крачки след него.

АНА. Жорди...

Ана се връща в съблекалнята. Няколко секунди стои като парализирана. Вижда, че гардеробчето на Жорди е открито. Отваря го. Тършува вътре.

Ектор, който се е засякъл с Жорди, се приближава откъм дъното на коридора. Влиза в съблекалнята.

ЕКТОР. Къде се е понесъл такъв?

Ана припряно затваря гардеробчето, но в бързината отвътре изпада портфейл.

АНА (*сепва се*). Ектор... Стресна ме.

ЕКТОР. Нещо станало ли е?

АНА. Не. Нищо.

Ана и Ектор се гледат недоверчиво.

ЕКТОР (*сочи пода*). Какво... Това е портфейлът на Жорди.

АНА. Той отиде да поплува. Сигурно го е изтървал.

ЕКТОР. Ами не... Току-що го видях да пада.

Звук от тяло, което цамбурва в басейн. От въздух, който излиза през ноздрите и се издига в рояк от мехурчета под водата. От тяло, което изскача на повърхността и се вслушва в звуците наоколо: плискането на водата, детската глъчка, свирките на треньорите.

4.

Полумрак. Осветен е само коридорът, който се вижда през вратата на съблекалнята. Давид седи на пейката – на същото място, където е седял Жорди в предишната сцена. Ана се задава по коридора. Като стига до съблекалнята, включва светлината. Вижда мъжа и се стряска.

ДАВИД. Извинете.

АНА. Какво правите тук?

ДАВИД. Вие коя сте?

АНА. Не, вие кой сте?

ДАВИД. Казвам се Давид. Вие коя сте?

АНА. Управителката на басейна. Тук не е позволено да се влиза. Това е помещение за персонала.

ДАВИД. Да... пише го на табелата отвън.

АНА. Излезте от тук, ако обичате.

ДАВИД. Синът ми тренира с Морските кончета.

АНА. Няма значение, тук не можете да останете.

ДАВИД. Как се казва треньорът на сина ми?

АНА. Вие не знаете ли?

ДАВИД. Не.

АНА. Жорди.

ДАВИД. Той гей ли е?

Дълга пауза.

АНА. Извинете, но... Не мисля, че това има някакво отношение към вас.

ДАВИД. Е ли, или не е?

АНА. Не знам.

ДАВИД. Не знаете?

АНА. Не.

ДАВИД. Не знаете що за птица е треньорът на най-малките в басейна, който управлявате?

АНА. Струва ми е, че това/

ДАВИД. Не знаете.

АНА. Вие не знаете как се казва треньорът на сина ви!

Пауза.

ДАВИД. Какво искате да... да не намеквате, че не се интересувам достатъчно от детето си?

АНА. Не съм казала това. Просто детето ви идва на уроци от половин година, че и повече.

ДАВИД. Знам това.

АНА. Но не и как се казва треньорът му.

ДАВИД. Не променяйте темата.

АНА. Не може синът ви да не го е споменавал. Защото няма как да не ви е разказвал за басейна.

ДАВИД. Не съм го запомнил. Синът ми не спира да говори. Нищо чудно да е споменавал и това име, както и имената на всичките си учители и съученици.

АНА. Мхм... Как се казва синът ви?

ДАВИД. Арнау.

АНА. В тази група има двама Арнау.

ДАВИД. Арнау Бош.

АНА. Много мило дете... Казва, че иска да стане спасител... и често говори за сестричката си. Той отскоро е батко, нали?

ДАВИД. Вижте, не ми играйте на тънката струнка.

АНА. (...)

ДАВИД. Какво ми демонстрирате сега: колко добре познавате децата ли? Няма нужда. Аз не се съмнявам, че вие добре си вършите работата. Не съм дошъл това да обсъждаме.

АНА. Не съм ви виждала друг път.

ДАВИД. Жена ми е поела грижата да води Арнау на басейн.

АНА. Сега обаче идвате вие и то след тренировка...

Пауза.

ДАВИД. Пак ще попитам. Треньорът на Морските кончета... този Жорди – гей ли е?

АНА. Нямам представа. Но съм убедена, че сексуалната му ориентация си е негова работа и не ни засяга. Нито мен, нито вас.

ДАВИД. Той тренира сина ми.

АНА. Именно. Учи го да плува и към това ориентацията му няма никакво отношение.

ДАВИД. Нима?

АНА. За вас проблем ли е някой да е гей?

ДАВИД. Не. Аз даже имам такива приятели. Но ако е и извратен, проблемът ми е огромен.

АНА. Познавам Жорди от години. Той е един от най-способните ни треньори. Читав човек и отличен професионалист.

ДАВИД. За професионализма – ясно. Но как решихте, че е читав?

АНА. Познавам го.

ДАВИД. Сигурна ли сте?

АНА. Да.

ДАВИД. Само дето току-що казахте, че не/

АНА. Откъде влязохте? По обяд басейнът е затворен.

ДАВИД. Това сега не е най-важното.

АНА. Тук не можете да останете.

ДАВИД. Знаете за какво ви говоря.

АНА. Треньора ли търсите всъщност?

ДАВИД. Да.

АНА. И очаквате да го намерите в обедната почивка?... Няма го. И нещата не се правят по този начин.

ДАВИД. Тук става въпрос за детето ми.

АНА. Уверявам ви, че няма за какво да се тревожите.

ДАВИД. Уверявате ме, така ли?

АНА. Да.

ДАВИД. Как можете да ме уверите, че не е извратеняк? Че знаете какво му минава през ума, когато държи в ръце някое от децата? Моя син например? Нормално ли ви се струва да ги прегръща и целува във водата?

АНА. Един погрешно изтълкуван жест. Това е.

ДАВИД. Значи сте в течение.

АНА. Да.

ДАВИД. И други родители са ви обърнали внимание...

АНА. Да. Жорди/

ДАВИД. ...е „читав човек и отличен професионалист“.

АНА. Да.

ДАВИД. Разговаряхте ли с него?

АНА. Не.

ДАВИД. Обаче сте готова да го защитавате с цената на всичко.

АНА. (...)

ДАВИД. Няма ли поне да проверите/

АНА. Казах ви вече. Нямам право да разпитвам нито него, нито когото и да било от служителите си за личния им живот. Досега не съм го правила, няма да го правя и занапред. Никога. *(Насочва се към вратата.)* Ще ви помоля да/

ДАВИД. Много сме притеснени. Жена ми е видяла един коментар в нашата група във фейсбук. Групата на родителите на деца, които тренират плуване.

АНА. Във фейсбук?

ДАВИД. Да.

АНА. Кой го е направил това?

ДАВИД. Какво значение има?

АНА. И пишете неща, които всички могат да прочетат?

ДАВИД. Само членовете на групата.

АНА. Отправяте едно много сериозно обвинение...

ДАВИД. Нормално е да сме загрижени, родители сме.

АНА. Но да се правят заключения ей така, по догадки, във фейсбук, без да сте сигурни...

ДАВИД. Вие имате ли деца?

АНА. Вдигате фалшива тревога. Този коментар може ли да се изтрие, след като е бил публикуван?

ДАВИД. Това ли ви се вижда най-важно?

АНА. Струва ми се крайно прибързано и/

ДАВИД. В тази група сме само родителите на/

АНА. Да, но/

ДАВИД. Коментираме графика, тренировките, децата... Групата е затворена.

АНА. Но нали всички родители могат да видят какво се пише в нея.

ДАВИД. Какво лошо има в това родителите да си общуват?

АНА. Нищо! Но честно казано коментари като този, който споменахте, ми се струват доста безотговорни.

ДАВИД. Вие деца имате ли? *(Пауза.)* Аха. Нямате. Ясно.

АНА. Какво искате да кажете с това?

ДАВИД. Просто няма начин да ме разберете.

АНА. Разбирам ви и още как.

ДАВИД. Вие новини не гледате ли?

АНА. Гледам.

ДАВИД. Само преди два дни... Видяхте ли какво е станало в детската градина/

АНА. Да.

ДАВИД. На една крачка от тук, има-няма двайсет минути.

АНА. Знам.

ДАВИД. Гнусна работа.

АНА. Да.

ДАВИД. Буквално под носа ни.

АНА. Това какво общо има с/

ДАВИД. А вие откъде знаете, че няма?

АНА. (...)

ДАВИД. И за онзи явно са смятали, че е читав. Чудно читав. И отличен професионалист.

АНА. Детската градина няма никаква връзка.

ДАВИД. Един от треньорите ви лигави и опипва децата!

АНА. Прекалявате! Как си позволявате да/

ДАВИД. Целунал е едно от децата по устата.

АНА. Не знаем дали е така.

ДАВИД. Да де, но при тези обстоятелства е нормално да се поинтересувам какъв е човекът, в чиито ръце е синът ми, човекът, който води всички тези деца в съблекалнята...

АНА. (...)

ДАВИД. Щом нямате деца, няма как да разберете. Един родител за миг не бива да се разсейва – по улицата, в парка, пред блока. Загубиш ли детето си от поглед дори за секунда, сърцето ти ще се пръсне. Самата мисъл, че ако не внимаваш, някой може да ти го вземе и да го пъхне в някаква кола, да го подложи на всякакви ужасии и после никога

повече да не го видиш, е просто... Няма измъкване от този страх. Че някой ще злоупотреби с него, защото е още дете. Аз, ако стане нещо такова, никога няма да си го простя.

АНА. Разбирам.

ДАВИД. Нима?

АНА. Естествено. Но си мисля, че смесвате нещата. И правите от мухата слон.

ДАВИД. Чули сте по новините...

АНА. Да, и ми се гади от това, което чух.

ДАВИД. Абе гади ви се, обаче/

АНА. Няма „обаче“, не смейте да ми приписвате отношение, което не е моето. Друго ви обяснявам. Детската градина няма нищо общо/

ДАВИД. Откъде сте толкова сигурна? Първото, което чух от вас, беше, че не познавате това момче отблизо. Нищо не знаете за живота му, за наклонностите му. И за капак май нямате и намерение да се осведомите, понеже личният живот на вашите служители ви е по-мил от сигурността на децата и тревогите на родителите им.

АНА. Какво трябва да направя според вас?

ДАВИД. Това момче не бива да работи с деца. Позволява си волности/

АНА. Било е само... Защо не допуснете, че е действал спонтанно, без лоши намерения?

ДАВИД. Целувка по устата.

АНА. Въобще не знаем дали така е било. На едно момиченце му се е видяло... Не можете просто да се явите тук и да изисквате... Не се правят така нещата.

ДАВИД. Аз съм баща. Не можете да ме разберете.

АНА. Не е честно да ми повтаряте/

ДАВИД. Не е честно и вие да се държите с мен като с параноик. С мен и с останалите родители.

АНА. С никого не съм се държала така.

ДАВИД. Опитвате се да ни внушите, че нещо, което всички ни е разтревожило, практически не съществува. (Пауза.) От къщи, в един от прозорците на кооперацията точно срещу нашата, всеки ден виждам един тип, който от сутрин до вечер виси на компютъра. Горедолу на моя възраст. От начина, по който се движи, пише и се смее... то е ясно, че с някого

говори. Някой, който му харесва. През последните дни на няколко пъти го хващам да се изправя, да си вдига ризата и дори да си разкопчава панталона. Пред камера явно. Все му е тая, че ще го видя аз, моите деца или някой от съседите. Замислете се само: този човек няма задръжки да се държи така пред всички... Аз имам деца и ми е неприятно, че могат да го видят как се разголва. Но най ми е неприятно от мисълта кой ли е пред другия компютър... Ами ако някое от моите деца попадне в такова положение? Ами ако някой такъв ги прилъже да пресекат улицата и да се качат у тях? Много добре знаете, че тези неща се случват и то най-често с хора, от които изобщо не си очаквал. Всеки Божи ден. Безброй пъти сме чували за насилени деца, които се боят да разкажат или... Когато човек има деца, няма право да сваля гарда. На улицата, в парка, в училище... Понякога забелязваш, че някой ти гледа децата. Някой уж нормален. Но не го знаеш защо гледа. Как да знаеш? Когато става въпрос за дете, за твоето дете, няма такова нещо като сляпо доверие към възрастните. Разбирате ли?

Дълга пауза.

АНА. Казах ви вече. Трябва да излезете оттук.

ДАВИД. Тръгвам си.

АНА. Благодаря.

ДАВИД. Така и не ми казахте какво смятате да правите с това момче.

АНА. (...)

ДАВИД. Няма ли да ми отговорите?

АНА. Казахте, че си тръгвате.

ДАВИД. Това момче... Трениорът/

АНА. Името му е Жорди.

ДАВИД. Този Жорди в колко се връща?

АНА. Вървете си.

ДАВИД. Един вид, продължава с уроците, все едно нищо не е станало.

АНА. Моля ви, не ме карайте да повтарям. Не ви е тук мястото.

ДАВИД. Арнау няма да идва вече.

АНА. (...)

ДАВИД. Отпишете го от тренировките.

АНА. Отписването става на рецепцията.

ДАВИД. Може ли да е по телефона?

АНА. Да.

ДАВИД. Още днес ще се обадя.

АНА. Ваша воля. Щом държите, отпишете го.

ДАВИД. Значи нищо няма да предприемете. Мога ли да ви задам един въпрос?

АНА. Доста въпроси ми зададохте вече, а аз ви казах, че личният живот на/

ДАВИД. За вас става дума.

АНА. (...)

ДАВИД. Защо?

АНА. (...)

ДАВИД. От колегиалност? Или защото дълбоко вярвате, че личният живот е табу? От дискретност? Непукизъм? За да печелите време? Или?... Какво си мислите в момента?

АНА. (...)

Пауза. Давид понечва да излезе.

АНА. И аз имам дете.

ДАВИД. Защо не казахте, като ви питах?

АНА. Детето ми... (*Пауза.*) Сега щеше да е на двайсет и три.

Пауза.

ДАВИД. Съжалявам...

АНА. Има неща, които не бива да се случват.

ДАВИД. Не исках да... Наистина, съжалявам, но... вие знаете, че едното няма връзка с другото. И аз ви уверявам, че ние, родителите, няма да чакаме със скръстени ръце...

Пауза.

АНА. Вървете си, ако обичате.

Давид си тръгва. Ана стои умислена няколко секунди. Угасва лампите в съблекалнята и остава в полумрак, едва озарена от светлината, която влиза през вратата и дългия коридор в дъното. Сяда. Разплаква се, но бързо успява да се овладее. Вади мобилния си телефон и звъни на някого.

АНА. Ало, Ана се обажда. (...) Моля те, иди да заключиш всички врати. (...) Да, всички. (...) Не, нищо особено. (...) Дойдоха ли вече момчетата? (...) Къде са? (...) Добре, все едно... (...) Да. (...) Да звъннат долу като се приберат от обяд и ще им отвориш. Важното е вратите да са заключени. (...) Благодаря.

Ектор влиза в съблекалнята. Включва лампите. Вижда Ана пред себе си.

ЕКТОР. Какво правиш на тъмно?

АНА. Нищо. Боли ме главата. Мигрена. Сигурно е мигрена.

ЕКТОР. Или се криеш, за да ни изплашиш, а?

АНА. Не ми е до шеги в момента. Казах ти, че ме боли главата. Като дойде Жорди, му кажи, че искам да го видя.

ЕКТОР. Добре.

АНА. Спешно е.

Звук от тяло, което цамбурва в басейн. От въздух, който излиза през ноздрите и се издига в рояк от мехурчета под водата. От тяло, което изскача на повърхността и се вслушва в звуците наоколо: пликането на водата, детската глъчка, свирките на треньорите.

5.

Ектор е сам в съблекалнята. Влиза Жорди. Нищо не казва. Започва да си събира нещата за следобедната тренировка. Ектор го наблюдава.

ЕКТОР. Какво правиш?

ЖОРДИ. Децата ще дойдат всеки момент.

ЕКТОР. Отиваш ли вече?

ЖОРДИ. Да. *(Пауза.)* Какво?

ЕКТОР. Нищо. Никога не слизаш толкова рано.

ЖОРДИ. Моля?

Пауза.

ЕКТОР. Винаги пристигаш последен.

ЖОРДИ. Винаги? Случвало се е да закъснея, но чак пък „винаги“. *(Пауза.)* Какво гледаш така?

ЕКТОР. Нищо. *(Пауза.)* На рецепцията казаха нещо за някакъв бански.

ЖОРДИ. Моля? За какво говориш?

ЕКТОР. Дали сме намерили банския и джапанките/

ЖОРДИ. Не знам.

ЕКТОР. ...на едно от децата/

ЖОРДИ. Ектор... Децата постоянно забравят по нещо... Нямам представа къде са.

Пауза.

ЕКТОР. Откъде идваш?

ЖОРДИ. Какво ти е казала Ана?

ЕКТОР. Нищо. Трябвало е нещо да ми каже ли?

ЖОРДИ. Не.

ЕКТОР. Каза, че си отишъл да плуваш.

ЖОРДИ. Да.

ЕКТОР. Но ти не си плувал, сух си.

ЖОРДИ. Какво сега, надзираваш ли ме?

ЕКТОР. Не. Просто... Ана каза, че си отишъл да плуваш, а ти се връщаш сух. Съвсем сух. Преди малко... като се засякохме... отиваше към офисите, нали?

ЖОРДИ. (...)

ЕКТОР. Просто се изненадах, това е.

ЖОРДИ. Какво ти е казала Ана?

ЕКТОР. Какво да ми каже?

Пауза.

ЖОРДИ. Карай.

Дълга пауза.

ЕКТОР. Отишъл си да изтриеш Крис от списъка си с приятели.

Пауза.

ЖОРДИ. Защо се правиш, че Ана нищо не ти е казала?

ЕКТОР. Махнал си Крис от фейсбук.

Пауза.

ЖОРДИ. Да.

ЕКТОР. Знаех си. Видя ли? Предупредих те. Въобще не е трябвало да я добавяш. Голяма грешка.

ЖОРДИ. В какво по-точно ме обвиняваш?

ЕКТОР. Не те обвинявам.

ЖОРДИ. Току-що каза, че/

ЕКТОР. Предупредих те...

ЖОРДИ. И откакто съм влязъл, не спиращ да ме зяпаш. Все едно съм направил/

ЕКТОР. Какво си направил?

ЖОРДИ. ...нещо гнусно.

ЕКТОР. Не те зяпам.

ЖОРДИ. Така ли? А подпитването и намеците? Какво, Ана ли те насъска?

ЕКТОР. Успокой се.

ЖОРДИ. До гуша ми дойде да ми казвате да се успокоя! Постави се на мое място. Хайде опитай. Нищо не съм направил, връщам се от обяд и се оказва, че съм забъркан в някаква безумна каша. И всичко живо ме гледа осъдително. Знаеш ли какво ми е? Уж нищо не ти е казал... Какво излиза сега, че целият басейн е в течение и сте ме/

ЕКТОР. Ако не беше/

ЖОРДИ. Какво? Нищо лошо не съм направил.

ЕКТОР. Ако се беше ограничил само с/

ЖОРДИ. И ти ли мислиш, че/

ЕКТОР. Аз не правя такива неща. Върша си работата и готово.

ЖОРДИ. Аз пък не виждам нищо лошо. Държа се с тях... На децата им е добре с мен и не разбирам как изведнъж... Как на някого изобщо може да му хрумне. Ето и ти...

ЕКТОР. Ами не е толкова неразбираемо. И аз не знам какво да си мисля.

ЖОРДИ. Никой тук не ме познава по-добре от тебе. Нали сме приятели!

ЕКТОР. Отишъл си специално да махнеш Крис от фейсбук, нали така? А нещата, които говореше одеде за Морските кончета и за Делфините?

ЖОРДИ. Какво?

ЕКТОР. Как те гледали не знам си къде, за момчетата, които си падали по момчета.

Пауза.

ЖОРДИ. Ти майтапиш ли се?

ЕКТОР. Не.

ЖОРДИ. Защото въобще не е смешно.

ЕКТОР. Не се майтапя.

ЖОРДИ. Ти... Ако Ана нищо не ти беше казала, нямаше... Аз одеве говорех без... Вярно, изхвърлям се понякога, обаче... Без никакви задни мисли беше, между нас си, разговор за съблекалня, без никакви... Какво ли не сме си говорили друг път, имали сме и далеч попиперливи/

ЕКТОР. Не. Мен не ме включвай. Ти си по „пиперливите“, аз – не. Не и аз. Никога. Държа да подчертая.

Пауза.

ЖОРДИ. Ектор... Ако Ана не ти беше разказала за това...

ЕКТОР. Това какво?

ЖОРДИ. Недоразумение... объркване/

ЕКТОР. Объркване?

ЖОРДИ. Да, объркване... То е ясно, че има някакво разминаване... Ако Ана не ти го беше разказала, вече нямаше да си спомняш какво сме говорили одеве. Изръсил съм някакви простотии и това е. Знаем... Сигурно не е редно така да говоря, обаче... Нали беше между нас? Между свои. Тук. Както винаги. Малко празни приказки и нищо повече. Само това.

Пауза.

ЕКТОР. Вярно ли е, че си го целунал по устата?

ЖОРДИ. Не!

ЕКТОР. Преди малко каза, че не знаеш за изгубения бански. Какво прави банският на едно от децата в твоя гардероб?

Дълга пауза.

ЖОРДИ. Ти си ми претърсвал гардероба?

ЕКТОР. Защо не каза, че си го намерил?

ЖОРДИ. Не мога да повярвам. Ти си/

ЕКТОР. Защо отрече? За какво ти е този бански? Случило се е нещо/

ЖОРДИ. Излязло ми е от ума, мамка ти! Какви си ги съчиняваш? Мислиш ли, че сега ми е до това, какво забравят децата в съблекалните? А? Че в тая ситуация някакви детски гащи са ми в главата? Това ли ти се вижда най-голямата ми грижа в момента? А? Сериозно ли?... Какво те прихваща?

ЕКТОР. Не знам какво да си мисля, честно. Казах ти, че на Крис не ѝ е мястото в твоя профил, че нещо такова може да донесе само проблеми. А за другото да не говорим... Защо ти трябваше да го целуваш? Все едно къде. Целувки ще ми раздава. Понеже си „Симпатягата“, нали за такъв се смяташ? Защо просто не ги учиш да плуват?

ЖОРДИ. Уча ги! Как/

ЕКТОР. Не ти ли е ясно, че някои неща е по-добре да не ги правиш, а като ги направиш, ще си сърбаш попарата?

ЖОРДИ. Абе на теб ти е много ясно кое е добре и кое – не. Ти щото си безупречен и винаги вземаш правилното решение. На мен пък ми се вижда ужасно странно, че толкова си го мислил.

ЕКТОР. Какво искаш да кажеш?

ЖОРДИ. Идваш ми с някакво готово мнение, значи много си го мислил. Има нещо маниакално в това. Нещо много съмнително.

ЕКТОР. Идиот.

Младежите се хвърлят един към друг. Жорди блокира Ектор и замръзва с вдигнат юмрук, с явното намерение да нанесе удар.

ЖОРДИ. Ти си едно малко мръсно...

ЕКТОР. Какво ще ми направиш бе? А? Давай...

Жорди пуска Ектор и се отдръпва.

ЖОРДИ. Не знам... Извинявай... Стана ми гадно, че не ми вярваш.

ЕКТОР. Да ти вярвам? Казваш на Ана, че ще плуваш, а отиваш в офиса...

Пауза.

ЖОРДИ. Искаш ли да ти кажа какво направих? Да, отидох в офиса. Влязох във фейсбук и магнах Крис. И ми нах целия си списък с приятели, за да се уверя, че няма други деца. Два пъти го прегледах, прегледах и всички снимки, които съм качвал. Сви ме коремът, все едно съм ял нещо развалено. Излязох и отидох в тоалетната. Казах си: „Какъв кретен! Какви ги върша?“. Ако някой тръгне да ме проверява... Със сигурност има начин да се установи, че днес съм си променил профила. Дори в колко часа могат да видят. Каквото и да направя

или да кажа сега, все зле. Само си усложнявам живота. Ектор... Страх ме е. Не разбираш ли? (*Дълга пауза.*) Ето, сега знаеш. Иди разкажи на Ана и на когото си искаш.

Чува се трясък.

ЕКТОР. Какво беше това?

ЖОРДИ. Нещо се удари в ролетката.

Влиза Ана.

АНА. Жорди, Ектор...

ЖОРДИ. Какво става?

Звук от тяло, което цамбурва в басейн. От въздух, който излиза през ноздрите и се издига в рояк от мехурчета под водата. От тяло, което изскача на повърхността и се вслушва в звуците наоколо: пликането на водата, детската глъчка, свирките на треньорите.

6.

Ана зашлепява шамар на Жорди. Жорди си сваля халата и остава гол пред нея.

АНА. Какво правиш?

ЖОРДИ. Ами сега ако сега влезе някой, какво ще си помисли? Как ще го изтълкува? И това ли те притеснява?

АНА. Облечи се.

Жорди си обува банския. Взема очила и плувна шапка.

ЖОРДИ. Ще направя няколко дължини.

АНА. Жорди...

ЖОРДИ. Остави ме на мира. Имам нужда малко да поплувам, преди да дойдат децата, защото... Или следобедната тренировка отпада?

Жорди излиза от съблекалнята и се отдалечава по коридора. Ана прави няколко крачки след него.

АНА. Жорди...

Ана се връща в съблекалнята. Няколко секунди стои като парализирана. Вижда, че гардеробчето на Жорди е откренато. Отваря го. Тършува вътре.

Ектор, който се е засякъл с Жорди, се приближава откъм дъното на коридора. Влиза в съблекалнята.

ЕКТОР. Къде се е понесъл такъв?

Ана припряно затваря гардеробчето, но в бързината отвътре изпада портфейл.

АНА (*сепва се*). Ектор... Стресна ме.

ЕКТОР. Нещо станало ли е?

АНА. Не. Нищо.

Ана и Ектор се гледат недоверчиво.

ЕКТОР (*сочи пода*). Какво... Това е портфейлът на Жорди.

АНА. Той отиде да поплува. Сигурно го е изгървал.

ЕКТОР. Ами не... Току-що го видях да пада.

АНА. (...)

Пауза.

ЕКТОР. Мина ли ти главоболието?

АНА. Не. Все по-зле става. Ще ми гръмне главата.

ЕКТОР. Нещо взе ли?

АНА. (...)

ЕКТОР. Какво му е на Жорди?

АНА. Не мога да спя.

ЕКТОР. Не разбрах...

АНА. Сънувам кошмари.

ЕКТОР. Ама... това какво общо има с него?

АНА. Нищо. А може и да има, знам ли.

ЕКТОР. На сутринта спомняш ли си какво си сънувала?

АНА. (...)

ЕКТОР. Кошмарите е важно да ги помниш.

АНА. Защо? Да не умееш да ги тълкуваш?

ЕКТОР. Не. Просто е хубаво да си наясно какво ти става в главата... Знаеш ли аз какво правя? Ако през нощта се събудя от някакъв кошмар, се опитвам да се удържа буден няколко минути, за да ми остане спомен.

АНА. Защо ти е да остава?

ЕКТОР. Иначе забравям. И на сутринта не мога да осмисля какво съм сънувал.

АНА. Има неща, които е по-добре да не се помнят.

ЕКТОР. Тоест ти не си помниш кошмарите?

АНА. То е винаги едно и също. Басейнът е пълен с деца. Смят се, тичат и изведнъж всичките се хвърлят във водата. Пискат, надвикват се. Отначало ми се струва, че се забавляват. Когато басейнът е пълен с деца, които скачат из водата и крещят, никога не е съвсем ясно дали си изкарват хубаво, или им се случва нещо неприятно. Отначало ми се струва, че се забавляват, но малко след това виждам, че лицата им са изплашени и че вдигат ръце за помощ, преди да потънат. Страшно са много. Гмеж. Целият басейн е пълен с пищящи деца. Родителите седят по трибуните. Разговарят и се смеят. Първо не забелязват какво става, после един от тях вижда и казва на останалите. Сега всички гледат към басейна. Крещят и ме молят нещо да направя. Аз тичам насам-натам като луда, но не мога да се хвърля във водата. Не знам защо, но колкото и да се мъча, не мога. Защо не мога? (Пауза.) А когато се доближавам отстрани, ръцете на децата изчезват, потъват. Тичам другаде, където все още са на повърхността. Може пък едно да спася, нали, поне едно. Но когато стигам дотам, подавам ръка и те също потъват. И пак хуквам, и пак като стигна някъде, децата потъват. Всички без изключение. (Пауза.) Накрая поглеждам и басейнът е празен. (Пауза.) По трибуните родителите крещят. Вият. Много по-силно от децата преди. Басейнът отгоре е празен, а дъното му е покрито с черни петна.

Дълга пауза.

ЕКТОР. (...)

АНА. Няма нужда специално да си го припомням, като се събудя. Винаги е едно и също.

ЕКТОР. А често ли го сънуваш?

АНА. Прекалено.

ЕКТОР. Не си го споменавала. Нещо конкретно ли...

АНА. Има неща, за които човек трудно намира думи.

ЕКТОР. Ясно, съжалявам.

АНА. Моля? Какво...?

ЕКТОР. Казаха ми тук, в басейна, не помня кой.

АНА. На никого не съм говорила за това. Какво са ти казали?

ЕКТОР. Нищо. Само че... синът ти е починал.

Пауза.

АНА. Да.

ЕКТОР. Съжалявам.

АНА. На шестнайсет години. Сега щеше да е на двайсет и три.

ЕКТОР. (...)

АНА. Все се питам защо така. И защо не можах да му помогна. Той като дете хич не беше разговорлив. Прибираше се от училище и ми разказваше някакви неща, но малко и никога нищо необичайно. Никога. Нищо, което да ме настрои подозрително... *(Пауза.)* И в по-горните класове продължи да си е затворен, но... В гимназията сякаш най-сетне успя да си поеме дъх, изпита някакво облекчение... Но облекчение от какво? Все така малко споделяше, но някак си... Сякаш за първи път се почувства по в свои води. *(Пауза.)* И до ден-днешен не знам какво стана, защо го направи това дете. На шестнайсет. Седем години оттогава и още не знам. Никога няма да разбера. Толкова съм го мислила... Дали се е случило нещо в училище? Нещо с другите деца ли? Или с някой учител? Какво ли го е мъчило в този момент? Ученето? Новите съученици? Аз? Баща му? Той самият? Не знам. Блъскам си главата оттогава и не знам. *(Пауза.)* И досега се чудя. Най-лошото е, че не минава ден, без да се попитам защо нищо не забелязах и най-вече защо не успях да го избегна. *(Дълга пауза.)* Порфейлът на Жорди не си го е изтървал той, аз го бутнах, докато му ровех в шкафа.

ЕКТОР. (...)

АНА. Жорди е целунал едно от Морските кончета.

ЕКТОР. Целунал?

АНА. Да, по устата. *(Пауза.)* Всъщност не е сигурно... Едно момиче от неговата група така е казало. Той твърди, че не е...

ЕКТОР. Боже...

АНА. Родителите се оплакаха. Знаеш ли, аз едно време бях възпитателка. Да съм била на деветнайсет-двайсет години. Максимум двайсет и една. На нещо като летен лагер, ама пълна хипария. Ходехме с децата на реката и се къпехме както ни е майка родила... Един път двама от възпитателите спаха в леглото на едно момиченце, защото не беше свикнало да е далеч от къщи и плачеше самотно... А веднъж си спомням, че се разделихме на отбори и се състезавахме кой ще направи по-дълга верига от дрехи. Съблякохме се до голо и аз си свалих даже сутиена, за да стане по-дълга веригата! *(Кръстосва ръце пред гърдите си, все едно са голи и ги крие.)* До края на играта стоях така и дечурлигата се превиваха от смях, а останалите възпитатели ми свиркаха и ми викаха да се покажа. То нямаше и много смисъл да се крия, защото всички вече ме бяха виждали в реката, само дето в тази ситуация беше по-различно и по-смешно. Сега това е невъзможно... Сега не бихме посмели да си помислим дори далеч по-безобидни неща. Камо ли да ги направим – не дай си Боже да се пробваме, ще ни ги изкарат през носа. Само и само да не си навлечем неприятности, вече избягваме дори да оставаме на четири очи с някое дете. А гадостите продължават да се случват. Както и преди. Това в детската например. Понякога даже ми се струва, че сега се случват по-често от преди. Защо? Какво става, къде грешим? *(Пауза.)* И сега Жорди... Не спирам да мисля: защо го е целунал, защо? Нормално е родителите да се притесняват. А

може би не е? Ще ми се да си мисля, че Жорди е като нас едно време, като онази тайфа освободени младежи, които бяхме, не като... Като онова в детската градина. Не знам защо се съмнявам. Винаги съм го мислила за добър треньор, за добро момче. Винаги ми е харесвало как работи, колко е естествен... Ние, някогашните възпитатели, бяхме такива, но сега... Ще ми се да не е така, но абсолютно разбирам страховете на родителите. Не знам какъв е всъщност той, не знам прави ли са те, не знам защо всяка нощ сънувам удавени деца. Не знам какво очаквах да открия в гардероба му, в портфейла или в телефона. Не знам дали имам някакво право да му бъркам в неща. *(Пауза.)* Петък е и... Може би днес е най-добре да пропуснем следобедните тренировки и да изчакаме до понеделник? Не знам. Какво знам аз! Не знам и защо ти говоря всичко това. *(Пауза.)* Ти...

ЕКТОР. Какво?

АНА. Ти щеше да забележиш, ако е имало нещо странно, нали?

ЕКТОР. Какво например?

АНА. Нещо... Между него и децата. Някой жест, коментар... Нещо, което е казал или направил...

ЕКТОР. Жорди...

АНА. Какво?

ЕКТОР. Не... Не знам.

АНА. Ако е имало нещо, ще ми кажеш, нали? Важно е.

ЕКТОР. Значи ти мислиш, че...

АНА. Нямам представа. Не знам дали той самият осъзнава отношението си към децата. Кое е неволно и кое – не. Това ме притеснява най-много.

Пауза.

ЕКТОР *(кимва към портфейла)*. По-добре го върни на мястото му.

АНА. Да. *(Слага портфейла в гардеробчето на Жорди. Вади нещо отвътре.)* Бански.

ЕКТОР. Моля?

АНА. Бански. В гардероба на Жорди има детски бански.

ЕКТОР. Децата постоянно си забравят нещата. Редовно ги прибираме.

АНА. Така ли?

ЕКТОР. Ами да. Джапанки, тетрадки, шапки... Какво ли не. Всеки ден.

АНА. Сигурен си?

ЕКТОР. Абсолютно.

АНА. Добре. *(Връща банския в гардеробчето и затваря вратата. Излиза.)*

ЕКТОР. Ана... *(Остава сам. Отива до гардеробчето на Жорди и го отваря. Гледа вътре няколко секунди и затваря вратичката. Влиза Жорди. Нищо не казва. Започва да си събира нещата за следобедната тренировка. Ектор го наблюдава.)* Какво правиш?

ЖОРДИ. Децата ще дойдат всеки момент.

ЕКТОР. Отиваш ли вече?

ЖОРДИ. Да. *(Пауза.)* Какво?

ЕКТОР. Нищо. Никога не слизаш толкова рано.

ЖОРДИ. Моля?

Пауза.

ЕКТОР. Винаги пристигаш последен.

ЖОРДИ. Винаги? Случвало се е да закъснея, но чак пък „винаги“. *(Пауза.)* Какво гледаш така?

ЕКТОР. Нищо. *(Пауза.)* На рецепцията казаха нещо за някакъв бански.

ЖОРДИ. Моля? За какво говориш?

ЕКТОР. Дали сме намерили банския и джапанките/

ЖОРДИ. Не знам.

ЕКТОР. ...на едно от децата/

ЖОРДИ. Ектор... Децата постоянно забравят по нещо... Нямам представа къде са.

Пауза.

ЕКТОР. Откъде идваш?

ЖОРДИ. Какво ти е казала Ана?

ЕКТОР. Нищо. Трябвало е нещо да ми каже ли?

ЖОРДИ. Не.

ЕКТОР. Каза, че си отишъл да плуваш.

ЖОРДИ. Да.

ЕКТОР. Но ти не си плувал, сух си.

Звук от тяло, което цамбурва в басейн. От въздух, който излиза през ноздрите и се издига в рояк от мехурчета под водата. От тяло, което изскача на повърхността и се вслушва в звуците наоколо: плискането на водата, детската глъчка, свирките на треньорите.

7.

Жорди с объркан вид. Ектор го слуша.

ЖОРДИ. Ектор... Страх ме е. Не разбираш ли? (*Дълга пауза.*) Ето, сега знаеш. Иди разкажи на Ана и на когото си искаш.

Чува се трясък.

ЕКТОР. Какво беше това?

ЖОРДИ. Нещо се удари в ролетката.

Влиза Ана.

АНА. Жорди, Ектор...

ЖОРДИ. Какво става?

ЕКТОР. Какво беше това?

АНА. Стъкло.

ЕКТОР. Да, стъклото на прозореца.

ЖОРДИ. Все едно някой хвърля!

Чува се нов удар по стъклото.

АНА. Хвърлят камъни... (*Оттук нататък се чуват нови и нови удари по прозорците.*)
Хвърлят!

ЕКТОР. Какво става?

АНА. Родителите и децата са отвън. Ей там, пред сградата. Викат.

ЕКТОР. Звучи като... Какво хвърлят?

ЖОРДИ. Какво викат?

АНА. Името ти. Обиди. Да бъдеш мъж и да излезеш. Да си вървиш.

ЖОРДИ. Името ми...

АНА. И почнаха да хвърлят камъни по сградата. По прозорците.

ЕКТОР. Ебаси.

ЖОРДИ. Не мога да повярвам, че родителите хвърлят камъни... и че са довели децата...
Морските кончета?

АНА. Не са родителите. Децата хвърлят.

ЖОРДИ. Децата?

АНА. Да, те. Родителите викат, а децата събират камъни от земята и ги хвърлят по сградата.

ЖОРДИ. Морските кончета...

АНА. Да, те. Сега не можем да излезем. Ако ги видиш само... Бесни са и... Няма начин да се разговаря с тях сега.

ЕКТОР. Вратите заключени ли са?

АНА. Не знам дали добре направих, но... Може първо да са звънили, кой знае... Едни да искат обяснения, други да си отписват децата. Все едно са се наговорили. Ами да! Фейсбук, няма какво друго/

ЖОРДИ. Ти си й казал?

АНА. Какво да ми каже?

ЕКТОР. Защо спомена фейсбук?

АНА. Направили са си група/

ЕКТОР. Какво общо има това/

АНА. Сигурно са се наговорили да отпишат децата и... Не знаех как да постъпя и казах на рецепцията да заключат вратите и да сложат известие, че до понеделник няма да има тренировки/

ЖОРДИ. Защо го направи?

АНА. И да не вдигат телефона.

ЖОРДИ. Така изглежда все едно/

АНА. А ти какво искаш да направя?

ЖОРДИ. Сега нещата съвсем ще загрубят!

АНА. Не знаех как да постъпя! А виж какво стана... Сигурно са звънили и като са видели, че не отговаряме, са дошли...

ЖОРДИ. Трябва да изляза.

АНА. Не, забравй, абсурд. Има и телевизионни камери.

ЖОРДИ. Камери?

АНА. Някой трябва да им е/

ЖОРДИ. Хвърлят камъни... Кой знае какво са им наприказвали... С какво са им напълнили главите... Това са деца. Просто деца. Няма начин да разбират какво става, а ето, хвърлят камъни по сградата, все едно по мен ги хвърлят.

АНА. Морските кончета...

ЖОРДИ. Тази сутрин си играеха с мен в басейна, а сега ме замерват с камъни.

АНА. Какво ще правим сега?

ЕКТОР. Да, какво?

ЖОРДИ. Не знам.

ЕКТОР. Ана...

АНА. (...)

ЖОРДИ. Ще изляза.

АНА. Не... Тук ще стоиш.

ЕКТОР. Най-добре да изчакаме.

ЖОРДИ. Какво да чакаме?

АНА. Абсурд е да излезем.

ЕКТОР. Може би трябва да...

АНА. Какво?

ЕКТОР. Може би...

АНА. Какво?

ЕКТОР. Нищо.

ЖОРДИ. Ана... Ами сега?

АНА. Не знам... Нямам представа... *(Дълга пауза.)* Вие защо ме излъгахте, като ви попитах дали сте пушили?

ЖОРДИ. Моля?

АНА. Още вони на цигари...

ЕКТОР. Аз...

ЖОРДИ. Ана... Нали ти казах, че...

АНА. Каза ми, че не си пушил, а си пушил! Вътре е забранено! *(Чува се трясък от счупено стъкло.)* Трябва да се обадим в полицията.

ЖОРДИ. В полицията?

АНА. Ами да. Трябва да се обадим в полицията. Хвърлят камъни по прозорците.

ЖОРДИ. По мен ги хвърлят. *(Дълга пауза. Никой от тримата не знае какво да прави.)* Да... права си. Сигурно си права. Хайде да се обадим... *(Ана вади мобилния телефон от джоба си.)* Момент... Не. Чакай. Чакай... Недей. Не ги викай. Не ги викай още.

АНА. Защо?

ЖОРДИ. Последно. Само това, нищо повече. *(Пауза. Прави усилие да си овладее гласа.)* Вие мислите ли, че аз...? Наистина ли мислите...? Ако дойде полицията... *(Пауза.)* Вярвате ли ми? *(Ана и Ектор мълчат.)* Ана...

АНА. (...)

ЖОРДИ. Ектор...

ЕКТОР. (...)

ЖОРДИ. Защо нищо не казвате? *(Дълга пауза.)* Вярвате ли ми, или не? *(Дълга пауза. Задавено.)* Страх ме е.

АНА. Всички. Всички ни е страх.

Звукът от ударите по сградата зачестява и се усилва, докато не се превръща в оглушителен трясък.

Затъмнение.